

II.

Olli ühhe kihhelkonna sees Mellipühhi aia ümber ni willets luggu, et monne nådda latte aial armamatta paljo innimest sedda hirmust többe jårsko årrasurrid, mis többe okse kõhho ehk kolera haigust nimmetakse, ja kellest jubba minnewa aasta kalendri luggemiste sees olli kuulda. Selle kihhelkonna sees isseårranes ollid eunamiste igas maiaõ armsa surnutte pårrast kurwanõoliste silmapisjarad ning leinamise wårgid nõhha ja kibbeda kurwastusse wingumissi kuulda. Esimissel Mellipühhi päwal olli kirriko õppetaja pårrast kirriko tenistust kolme haigette peäle pallutud, kedda piddi Altari sakramenti pühhitõusse läbbi surmale walmistama. Eest et need sammad haiged usna kaugel kirriko kohhalt årra ellasid ja weel mollema kihhelkonna otsa peal, sepårrast kirriko õppetaja ei sanud

mitte kui õ aial koio. Kui olli nattukest toito wõtnud, piddi temma weel mahha istuma ja hakkama ennast teise Pühha jutluse tarwis walmistama. Seäl omna kirjutamisse laua ees olles kulis temma, siis kui torni kel olli kaksteiskümnet täis lõnud, et siis kirriko kel weel ühhel korral löi ja lühikest aega pårrast jälle teist korda. Kirriko õppetaja tõusis ülles, wõttis aknat lahti ja tundis et ühtegi kanget tuult ei olnud, mis kirriko kella keelt olleks ehk ligutanud. Wõttis siis kermeste kirriko wõttit kätte, pistis lattorni sühti põllema ja tõttis maiaõ wälja kirriko pole. Leidis seält kirriko ukse mollemäid wisi järrel lukko pandud. Wõttis ühhe lahti, astus pimmeda kirriko sisse ja hüdis tuggewa healega: Kes siin on? Ei sanud suggugi wastust. Otõs siis keif pinki ja keif nurka läbbi; ei leidnud keddagit. Hüdis weel teist korda: Kas on, kes ennast siin kõrwale on pistnud? Ei sanud nisammoti wähye ühtegi kostmisse sanno omma kuis